

„בניין הטלוויזיה הפך בית-קברות * זה מתחיל בסתימת-פה

וזה נגמר במחנות ריכוז * התיפלות מסוכנת מן הצנזורה *

מישטר של לחם וקידקס * פאפו נותן את הטון בטלוויזיה של פאפואה”

אופיום להמונים

ההכדור הנחלקל בה יכול לפלח אותה. היא דומה לשק של חול: הכדור הפוגע בו נספג, נקלט, נעצר. כימטט והייתי אומר: כאשר אדם כמו עורך-הידיו פאפו נותן את הטון, יש לנו טלוויזיה ברמה של פאפואה.

המקל והכלב

את מי יש להאשים? כאשר אדם לוקח מקל ומכה בכלב, נושך הכלב את המקל. הכלב אינו רואה את האדם המחזיק ב־מקל, הכלב רואה רק את המקל. איני רוצה להידמות לאותו כלב. איני מאשים את מר טומי לפיד.

נכון שהתכונות האלה מציגות את רא־שי הטלוויזיה, אבל לא בגלל זה הטלוויזיה היא תפלה. התיפלות היא מדיניות מחושי-בת, ומי שבחר כמר לפיד גם ב־תיפלות הזאת בחר. הכל דומה לאחד הפיליטונים של מר לפיד: אין עקיצות יותר מדי חריפות, אין התקפות יותר מדי חריפות, אין דעות יותר מדי חריפות. הכל עגול, הכל תפל, הכל בלתי-מרגיז.

תוכניות תפלות קנויות בחוץ-לארץ, הן חסרות עוקץ, חסרות משמעות, חסרות מחר-שבה, חסרות תוכן חברתי. אין להן קשר לבעיות הדור, אין לה קשר לבעיות הארץ. אופיום להמונים.

אותו היום מפיו של חבר-הכנסת דב שיר לנסקי. איזה סיגנון הוא זה? „סוכני אש״ף. כל עובדי הטלוויזיה — סוכני אש״ף. חברי-הכנסת — סוכני אש״ף. זהו סיגנון המזכיר לנו מישטרים אחרים. אנחנו זוכרים את הדיבורים על סוכני היהדות הבינלאומית, על הקשר של ההון הפיננסי היהודי, על הגייס החמיי שי, על האוייב הפנימי.

אנחנו יודעים היכן נוצר הסיגנון הזה, אנחנו יודעים לאן הוא הוביל. הוא מתחיל ב־gleichschaltung, ב־סתימת הפה, והוא נגמר במחנות-הריכוז.

בטלוויזיה היתה צריכה להתגשם הסיסמה: „יפרחנא מאה פרחים בגן“. בגן ה־

הדברים הנאים נאמרו בשבוע שעבר עלידי ח״כ אורי אבנרי ב־כנסת, בעת הדיון על המצב ב־טלוויזיה הישראלית. הדיון נערך על פי דרישתם של אורי אבנרי ושמונה חברי-כנסת אחרים.

אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה, מי שנכנס לפני שנה לבניין הטלוויזיה, מצא שם חיים תוססים ושוקקים. מי שנכנס היום לבניין הטלוויזיה, מוצא שממה ושיממון. גם לפני שנה לא היתה הטלוויזיה מושר למת. אבל היתה בה חדות-יצירה. היו בה נסיונות, הרבה כישלונות, הרבה הצלחות. היתה התחרות. כל זה חוסל. בניין הטלוויזיה דומה ל־בית-קברות.

עשרות-עשרות עובדים רוכצים בכניון הזה באפס-מעשה. איש אינו נו מתאמץ, איש אינו משתדל. ה־מוראל ירד נקודת-האפס.

הסרור הימני

שתי האשמות נטיח בראשי רשות-השידור: טרור ימני ותיפלות מטמטמת. ואיני יודע מה גרוע יותר. מי שבחר במר יוסף לפיד ידע במי הוא בוחר. כי על שום מה נבחר מר יוסף לפיד?

האם מפני שהוא דתי, כמו שר-החניון? לא דווקא. מר לפיד היה פעיל בליגה נגד הכטייה הדתית. האם בשל כישוריו העיתונאיים? אינני רוצה לחלק ציונים, אבל אני מעז לומר שבעיתונות הישראלית פעילים כיום כמה מאות עיתונאים בעלי אותה הרמה. אם כן, מדוע נבחר מר טומי לפיד? במה הוא משך את עינו של שר-החניון-החתר-בות?

יש רק סיבה אחת הנראית לעין: מר טומי לפיד מפרסם מזה שנים את יציר-רותו בעיתון מעריב, הוא ידוע בשל דיעותיו, שאינן ימניות — אלא אולטרה-ימניות. הן אינן של תנועת החרות — הן בקצה הימני של תנועת החרות. אמר אחד הסופרים על מר לפיד: יש לו כל מה שיש לאפריים קישון, מילבד הכישרון.

ואכן, אדוני היושב-ראש, מה היה פיר-עלו של מר לפיד בטלוויזיה, עד היום? הוא בא כדי לבצע בטלוויזיה — אין לכך מילה מילבד זו שהשתמש בה מישטר מסויים בשפה הגרמנית gleichschaltung, הורדת הכל לרמה של המישטר. כל מי שהיה שונה, כל מי שלא מצא חן בעיני המישטר, כל מי שהיה חשוד כבעל דעות אחרות — סולק, הודח, הושעה, פוטר.

יעקוב אנמון. מוטי קירשנבאום. יהודית לוי. ארינון צוקרמן. יגאל עינים. ירון לונדון. יצחק רועה. אלה הם רק הכוכבים שבהם. בזה אחר זה התפטר, התפטר, סולק, ה־דח.

ולפני כולם: יצחק ליבני, המנכ״ל ש־הדחתו איפשרה את בואו של לפיד. כיום שוררת בטלוויזיה צנזורה יומיר-מית. אין היא גלויה, אין היא רשמית. אבל מדי יום ביומו מתערב המנכ״ל, ה־מגדיר את עצמו כעורך ראשי, בשידורים היומיים, בעיקר בשטח החדשות: פוסל, מכניס, יוצא, מכוון.

לאט-לאט נסגרים המיקרופונים במדי-נה הזאת. לא רק כאן בכנסת, אלא במדי-נה כולה. קול הפאשיזם נשמע בארצנו. שמענו

יור״ר ירון
„זולק, רגע אחרי זה...“

מנכ״ל לפיד (עם אפריים קישון)
„הכל, חוץ מהכישרון...“

אני מאשים את השר שבחר במר טומי לפיד. אני מאשים את שילטון-הליכוד, שיצר את הצמרת הזאת של רשות-השידור, ואני מקווה שכאשר שילטון-הליכוד יסולק מן הבמה הישראלית — ולא ירחק היום — תסולק גם כל הצמרת הזאת של רשות-השידור, ולא תושאר אף יום אחד נוסף בתפקידה.

עלי לומר משהו על שיטתו של השר המר. שמעתי את דברי-הפתחה שלו לווין כוח הזה, ולא היו מלים יפות מאלה — כל מילה זהב, על כל מילה יכולנו לחי-תום בשתי ידיים. אולם נשאלת השאלה: מה ה־קשר בין המילים היפות האלה לבין המציאות?

בקריאת-ביניים לדברי השר אמרתי ש־ (המשך בעמוד 48)

ברומא אמרו שהמישטר מספק להמר-נים Panem et circenses — לחם וקיר-קס, לחם ושעשועים. מחירי הלחם עולה במדינה ה־זאת, הקירקס הטלוויזיוני הוא ב־חינם.

אדוני היושב-ראש, התיפלות גרועה מ־הצנזורה. התיפלות ממתה את המחשבה. קשה להילחם בה. אפשר להילחם בצנזור-רה — ועוד לא היתה צנזורה בעולם שהצ־ליחה לאורך ימים. אנחנו, אנשי התיקשור-רה, נשבור כל צנזורה. אך את הטיפ־לות קשה לשבור. נגד התיפלות קשה לה־לחם.

היא חלקה. אין היא דומה ללוח-פלדה, בעל האימרה היה המשורר הרומאי דצימוס יוניוס יונאל, סופר רומאי בן-המאה הראשונה.

טלוויזיה הישראלית אין פורח כיום אף פרח אחד, חוץ מאשר במחלקת-החדשות, שבה עדיין יש מאבק, מאבק יומיומי על חופש הביטוי, תוך דיכוי יומיומי, ופס־לות יומיומיות. חוץ ממחלקה זו אין בטל-ווזיה ולא כלום. שממה. שיממון.

התיפלות המטמטמת

זה הסרור הימני, אבל גרועה ממנו ה־תיפלות המטמטמת. הטלוויזיה כולה הפכה תבשיל תפל. זהו טלוויזיה של בורקאס, טלוויזיה של „תשע בריבוע“, הטלוויזיה של ע־הספר-מה היא משדרת? אין זה כישלון, אדוני היושב-ראש. אין זה מיקרה עצוב של משהו, שנכשל בגלל-הוסרי-כישורו. זהו הוסר-תוכן, הוסר-ער־כיס, הוסר-כיל.